

לזכרה של ד"ר הגר פטיש רופאת היד והנשמה...

מאת: נגה זיו

ד"ר הגר פטיש

ביום חורף סוער במיוחד ב-16 בדצמבר 2015 הלכה לעולמה ד"ר הגר פטיש היקרה והאהובה ימים ספורים לאחר שחגגה את יום הולדתה ה-60 ובשיא פריחתה. קהילת המרפאים בעיסוק כמו קהילת השיקום והיקום כולו נותרו עם חלל עצום שנפער ומתקשים לעכל את גודל האסון והפרידה. ד"ר הגר פטיש שניהלה את יחידת כירורגית היד בבית חולים ברזילי הייתה רופאה אורתופדית מומחית בכירורגית כף יד מן הבכירות והטובות בארץ ובעולם. הייתה מורה דגולה, אהובה ונערצת על ידי דורות רבים של סטודנטים בריפוי בעיסוק ובפזיותרפיה באוניברסיטת תל אביב,

מבריקה בשכלה וברוחב ידיעותיה. לא היה אדם: מטופל, סטודנט, עמית מקצועי, בן משפחה של מטופל.. כל אדם באשר הוא בסביבתה שלא זכה למגע האנושי החם, המתעניין והמיוחד שבה. כי הגר מעבר להיותה בעלת מקצוע מן הרמה הגבוהה ביותר, שאהבה כל כך לשתף ולחלוק בידע שלה, הייתה אישיות טהורה ונקייה בנשמתה, באהבתה ובמסירותה עד אין קץ למטופליה. הייתה סמל הפשטות והצניעות, היא לא רדפה אחרי תוארי כבוד ויקר, אך כולה הייתה אור יקרות!

כשנודע דבר מותה הגיבו בכאב עמוק ובצער בלתי נתפס כל אדם שזכה לפגוש אותה במהלך חייו.. היא מופת לעבודת רופאים בגישת "הלקוח במרכז" בצורתה הפשוטה, הישירה "בגובה העיניים" האמיתית והאותנטית ביותר.

הגר עבדה בצמידות, בשיתוף, בכבוד, בהוקרה, בהכרה ובהדדיות מלאה עם מרפאות בעיסוק רבות, וכל אחת ואחת מוקירה ומברכת על הזכות לעבוד במחיצתה.

מובאים כאן דברי ההספד של **אפרת זיו** - מרפאה בעיסוק ראשית בבי"ח ברזילי שעבדה עם הגר בקשרי עבודה ואהבה מקצועיים ואנושיים מיוחדים.

1. הספד הגר 16.12 - אפרת זיו (בהלוויה)

לאונרדו דה וינצ'י אמר: " יש אנשים שרואים, יש אנשים שרואים כשמראים להם ויש אנשים שלא רואים גם כשמראים להם".

הגר פטיש ראתה - היא ראתה לעומק אבל בצורה רחבה ולא מצומצמת וממוקדת כמו הרוב. והראייה הזו היא זו שהפכה אותה לרופאה המיוחדת שהייתה. היא הייתה מנתחת אמיתית ולא טכנאית ניתוחים. מנתחת שרואה את החולים ומקשיבה למה מפריע, מה יפיקו מהניתוח ומה יפסידו. ההקשבה למטופל קבעה את הטיפול ולכן כשנתקלה בשיטת הניתוח wide awake של ד"ר ללונד הרגישה שגילתה תיבת אוצרות כי השיטה הזו אפשרה לה לטפח את הקשר הטיפולי כבר על שולחן הניתוחים, אפשרה לה

להראות לנו המשקמים כמה עומס נוכל להפעיל על הרקמה, שכן הטיפול המוקדם, התנועה המוקדמת היו בעיניה מהות עיצוב הרקמה בהחלמתה, סוד הצלחת הניתוח.

הגר כל כך אהבה להראות, ללמד.. מזה נוצר השיח המכבד בינה לבינינו המשקמים והמתמחים, שיח מאתגר ולא סיסמאות סרק, שיח שדרש מכולנו למידה מתמדת חשיבה ופתרון בעיות. היא לא חשבה שהשיח הוא נחלת אנשי המקצוע בלבד, היה חשוב לה להראות למטופלים את כל האופציות העומדות בפניהם ולכבד את רצונם. מהראייה הזו נוצרה המרפאה המילעורית בבית החולים ברזילי, מרפאה שכל כך התגאתה בה ושמחה על כל תור לניתוח שקיצרה בחודשים, כל פתיחת דופיטריין עם מינימום נזק לרקמה.

הגאוונה והשמחה שלה לא הגיעו דווקא מהדברים ההרואיים, אלא מהענקת הקלה לכמה שיותר אנשים, גם אם זה דרש ממנה להגיע מוקדם בבוקר לפני מרפאות חוץ עמוסות למרפאת שברי הרדיוס הדיסטלי בכדי לבדוק את כל המטופלים שהגיעו יום קודם למיון עם שבר ולוודא שאף מטופל לא נופל בין הכיסאות בהמתנה לניתוח ושאף מטופל שהגיע לברזילי לא יסבול מהסיבוכים שגבס לוחץ עלול לגרום.

זה נכון שלפעמים איבדה את הסבלנות כלפי אלו שניסתה להראות להם אך הם בכל זאת לא ראו, אך זה נעשה מתוך אהבה עמוקה למקצוע ותשוקה אמיתית לעזור ולהקל, ולא מתוך גאוונה אישית. לכן, עכשיו כשאנינה נשארה דממה מחרישת אוזניים, דממה שנצטרך ללמוד לשבור בלעדיה באמצעות המשך השיח שכל כך היה חשוב לה שימשך תמיד.

2. הספד הגר בטקס קריאת אולם ההרצאות הגדול בברזילי על שמה 13.1.16 - אפרת זי

הגר תמיד אמרה שידע הוא אחד מן היסודות שכלל שתפזר אותנו כך יהיה לך יותר ממנו.

ובתשוקתה ללמד רכשה כמות ידע עצומה שכל פעם הפתיעה אותנו מחדש, שכן הידע שלה לא צומצם רק לתחום הרפואה וכירורגיה של היד אלא נפרש לתחומים רבים כגון פילוסופיה, יהדות היסטוריה וספרות, היא הייתה מבריקה.

וכנראה שמקורות הידע הרבים שהיו לה, שרכשה מהספרים, מהמשפחה וחברים, מהמורים שלה, מהקולגות, מהתלמידים וגם מהמטופלים שלה - כנראה שכמות הידע הזו היא שדחפה אותה כל יום לשאול ולבחון אקסיומות קיימות, להעז לשנות ולחשוב מחוץ לקופסה.

והחשיבה הזו שלה גררה - התרגשות, מוטיבציה ועשייה חדשה, אך לעתים גם בהלה והתנגדות.

הגר לא פעם הביעה צער על כך שאינה חוקרת, כותבת ומפרסמת, אבל הרי אנחנו יודעים שכל פעם כשהתיישה לכתוב התייסרה מכל אותם מאות חולים שאינה בודקת באותו הזמן ולכן זנחה את המחקר. אבל הגר הייתה אחת ואנחנו רבים וחובה עלינו לקחת את תורתה לחקור לבחון ולפרסם ולא לינוח, היא השאירה לנו מתנות ואסור לנו לוותר עליהן.

זה כל כך מכובד ומדויק לקרוא לאולם הרצאות לאולם למידה על שמה, שכן הגר אף פעם לא הפסיקה ללמוד ובאותה התרגשות של ילד שהולך ביום הראשון לבית הספר.

ונשאר לאחל לכל מי שאי פעם ישב בכיסאות באולם הזה שיהיה לו ולו מעט מיכולת הלמידה, ההתרגשות, חדות המחשבה והחוכמה שהיו להגר.

יהי זכרה ברוך!

כתבה: נגה זי